

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

DOLiS – 072 – 12 / 13

Warszawa, dnia 27 maja 2013 r.

Pan

Michał Boni

Minister Administracji i Cyfryzacji

Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji

ul. Królewska 27

00 – 060 Warszawa

WYSTĄPIENIE

odnosząc się do zagadnień poruszanych podczas narady Wojewodów która odbyła się w dniu 15 kwietnia 2013 r. w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji oraz korzystając z uprawnień wskazanych w art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zgodnie z którym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, w celu realizacji zadań, o których mowa w jej art. 12 pkt 6, może kierować do organów państwowych, organów samorządu terytorialnego, państwowych i komunalnych jednostek organizacyjnych, podmiotów niepublicznych realizujących zadania publiczne, osób fizycznych i prawnych, jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi oraz innych podmiotów, wystąpienia zmierzające do zapewnienia skutecznej ochrony danych osobowych,

zwracam się do Pana Ministra, jako organu odpowiedzialnego za nadzór nad działalnością wojewodów na podstawie kryterium zgodności ich działania z powszechnie obowiązującym prawem (art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie – Dz. U. Nr 31, poz. 206 ze zm.) o wskazanie wojewodom pełniącym funkcję

organu nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego pod względem legalności (art. 3 pkt 3 i 4 ww. ustawy) na konieczność respektowania w treści uchwał organów jednostek samorządów terytorialnego, określających m.in. wzory deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi kształtujących zakres danych osobowych pozyskiwanych od mieszkańców gminy przepisów o ochronie danych osobowych.

Mocą znowelizowanych – poprzez ustawę z dnia 1 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 152, poz. 897) – przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 391 ze zm.), gminy zobowiązane zostały do zorganizowania zbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy (art. 6c ust. 1). Normami wynikającymi z art. 6m ust. 1 tego aktu prawnego zobligowano **właścicieli nieruchomości** do złożenia do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta **deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi** w terminie 14 dni od dnia zamieszkania na danej nieruchomości pierwszego mieszkańca lub powstania na danej nieruchomości odpadów komunalnych, przy czym **każda zmiana informacji będących podstawą ustalania wysokości należnej opłaty** stanowi podstawę do wypełnienia i dostarczenia właściwym organom **nowej deklaracji** (ust. 2).

Ustawodawca przewidział także w art. 6n ust. 1 znowelizowanej ustawy, iż rada gminy, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego obliczenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ułatwienia składania deklaracji, określać ma **w drodze uchwały** stanowiącej akt prawa miejscowego m.in. **wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi składanej przez właścicieli nieruchomości**. Dalsze przepisy przyznają także radzie gminy uprawnienie do określania w drodze ww. uchwały wykazu dokumentów potwierdzających dane zawarte w deklaracji (ust. 2 tego przepisu).

Rada gminy (po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego) została zobowiązana, stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy, do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, jako aktu prawa miejscowego. Regulamin ten określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące m.in. rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu m.in. **liczby** osób korzystających z tych pojemników (art. 4 ust. 2 pkt 2b). Dalsze przepisy tej ustawy precyzują, iż opłata za gospodarowanie opłatami komunalnymi stanowi iloczyn: 1) **liczby** mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, lub 2) ilości zużytej wody z danej

nieruchomości, lub też 3) powierzchni lokalu mieszkalnego oraz stawki opłaty ustalonej na podstawie art. 6k ust. 1.

Z powyższego wynika, iż rada gminy może w drodze uchwały (jako aktu prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej) nakładać na mieszkańców – **właścicieli nieruchomości** – pewne obowiązki w zakresie konieczności przedkładania informacji służących do ustalenia wysokości opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ponoszonych przez tychże.

Należy zaznaczyć, iż uchwała może jedynie konkretyzować ducha ustawy, określającego zasady i wyznaczającego zakres obowiązków organów gminy z jednej strony oraz mieszkańców gminy – właścicieli nieruchomości z drugiej. Nie może jednak kształtować przedmiotowych obowiązków w sposób dowolny, wbrew pierwotnym uprawnieniom ustawowym, z pominięciem tzw.

1) zasady legalizmu,

2) zasady adekwatności oraz

3) zasady celowości.

Powyższe zasady stanowią jeden z filarów demokratycznego państwa prawnego, którym jest Rzeczpospolita Polska i mają swe źródło w polskiej ustawie zasadniczej, tj. Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Konieczność ich przestrzegania wynika jednak także z przepisów o ochronie danych osobowych, w tym samej ustawy o ochronie danych osobowych, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/46/WE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych (Dz.U.WE.23.11.1995), a także powtarzane są w *projektowanych przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem tych danych, mającym zastąpić w przyszłości wyżej wspomnianą dyrektywę.*

Ad 1) I tak, uszanowanie przez organy gminy **zasady legalizmu** powinno mieć odzwierciedlenie m.in. w uwzględnianiu w wydawanych przez nie uchwałach obowiązujących przepisów prawa, tak międzynarodowych, konstytucyjnych, jak i ustawodawstwa zwykłego – w tym przypadku w szczególności ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Skoro zaś ostatni ze wspomnianych aktów prawnych, w związku z wykonywaniem przez te organy swych obowiązków w zakresie gospodarowania odpadami, posługuje się pojęciem danych właścicieli nieruchomości oraz „liczbą mieszkańców danej gminy”, to niedopuszczalne pozostaje nakładanie przez gminy na tychże właścicieli obowiązku przedkładania deklaracji zawierających dane osobowe

osób zamieszkujących wspólnie z nimi. Brak jest bowiem podstawy prawnej do przetwarzania o wspomnianych osobach trzecich innych, niż liczbowe, informacji, w tym konkretnych danych osobowych.

Tymczasem, z docierających do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych sygnałów wynika, iż niektóre gminy określając wzór deklaracji o wysokości opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, wymagają podania w ich treści danych osobowych osób zamieszkujących wspólnie z właścicielem w zakresie imion, nazwisk, numerów PESEL, a także wskazują na konieczność zamieszczania w nich danych na temat **nazwy pracodawcy lub innych źródeł dochodów tych osób**, co budzi największe zdziwienie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oraz wątpliwości pod kątem legalności. Co więcej, w wielu przypadkach zakres pozyskiwanych informacji jest rozszerzany poprzez żądanie przedłożenia kopii określonych dokumentów, stanowiących załączniki do deklaracji. Przedmiotem żądania stają się więc zaświadczenia z uczelni wyższych mających siedzibę poza granicami danej miejscowości, potwierdzające odbywanie także przez te osoby nauki w określonym systemie (studia stacjonarne/niestacjonarne), zaświadczenia od pracodawcy potwierdzające stałe wykonywanie pracy poza daną miejscowością w sytuacji, gdy jej wykonywanie związane jest z zamieszkaniami poza terenem gminy, czy zaświadczenia z właściwej wojskowej jednostki organizacyjnej o odbywaniu służby wojskowej lub inne dokumenty potwierdzające stałą nieobecność mieszkańca na terenie posesji lub lokalu wystawione przez „odpowiednie instytucje”. Wśród powyższych może więc się znaleźć zaświadczenie np. z domu dziecka, zakładu karnego, czy placówki opieki zdrowotnej.

Ponadto, wśród deklaracji, za pomocą których zbierane są dane osobowe, znajdują się także te zawierające oświadczenia o świadomości odpowiedzialności karnej określonej w art. 233 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 88, Nr 553 ze zm.) za podanie nieprawdziwych informacji, wymagające podpisania przez składającego, a inne dodatkowo klauzulę zgody na przetwarzanie danych osobowych „zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy (...) o ochronie danych osobowych (...)”.

Z całą stanowczością należy stwierdzić, iż nie jest dopuszczalne zawieranie rygoru odpowiedzialności karnej w treści deklaracji, który to rygor mógłby wynikać co najwyżej z treści aktu rangi ustawy, nie zaś autorytarnego uznania organów gminy – choćby poprzez jego ujęcie we właściwych przepisach uchwały – oraz zamieszczanie klauzuli zgody na przetwarzanie danych osobowych w treści deklaracji.

Z kolei zgoda osoby, której dane dotyczą w takiej, jak opisywana sytuacja, nie może być podstawą przetwarzania danych osobowych z dwóch powodów.

Po pierwsze, skoro organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP), to również organy gminy opierać muszą swoje działanie na przesłance legalności wskazanej – w zależności od kategorii przetwarzanych danych – w art. 23 ust. 1 pkt 2 (w stosunku do tzw. danych zwykłych, jak np. imię, nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL) lub w art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy (jeżeli chodzi o dane nazywane szczególnie chronionymi, wymienione w art. 27 ust. 1 ustawy, do których zalicza się m.in. dane dotyczące stanu zdrowia, czy orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym). Przepisy te wymagają istnienia odpowiedniej podstawy mającej swe źródło w przepisach prawa, w tym – w przepisach rangi ustawy, jeżeli przedmiotem przetwarzania stają się dane szczególnie chronione, wymienione we wskazanym art. 27 ust. 1 ustawy.

Powyższe zyskuje na znaczeniu właśnie w kontekście pozyskiwania przez gminy, na podstawie przepisów wydawanych uchwał, danych osobowych, które stanowią **dane szczególnie chronione** (np. zaświadczenie z zakładu karnego, czy aresztu śledczego potwierdzającego przebywanie określonej osoby poza miejscem zamieszkania).

Zaznaczyć należy, iż zgoda osoby, której dane dotyczą mogłaby stanowić podstawę przetwarzania danych osobowych w takiej sytuacji, kiedy o „marginesie” pozyskiwania i dalszego przetwarzania danych osobowych nie zadecydowano w treści określonego aktu prawnego. Za pomocą zgody osoby, której dane dotyczą, nie można bowiem „uzupełniać” prawodawcy.

Po wtóre zaś, w sytuacji, gdy zgoda osoby na przetwarzanie danych osobowych nie wynika z prawidłowo złożonego oświadczenia woli w przedmiocie zgody na przetwarzanie danych osobowych tego, przez kogo jest ono składane, trudno mówić o wypełnieniu wszystkich elementów zgody osoby, o których traktuje art. 7 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych i możliwości wskazywania na tę przesłankę jako podstawę przetwarzania danych osobowych.

Z powołanego przepisu wynika, iż pod pojęciem zgody osoby, której dane dotyczą, rozumie się oświadczenie woli, którego treścią jest zgoda na przetwarzanie danych osobowych tego, kto składa oświadczenie, zgoda nie może być domniemana lub dorozumiana z oświadczenia woli o innej treści, może przy tym zostać odwołana w każdym czasie.

Trudno jest założyć, iż zamieszczona w treści określonego formularza (np. deklaracji) klauzula w przedmiocie zgody na przetwarzanie danych osobowych czyni zadość powyższemu kryteriom. Osoba, której dane dotyczą, podpisująca formularz, nie ma bowiem możliwości tak odmówić wyrażenia zgody na przetwarzanie jej danych osobowych, jak i ewentualnego odwołania uprzednio wyrażonej zgody. Zamieszczenie w treści formularza przedmiotowej klauzuli wprowadza więc osoby, których dane dotyczą w błąd co do – po pierwsze – możliwości, a po wtóre – konsekwencji niewyrażenia zgody.

Powyższe wątpliwości pozostają zasadne tym bardziej, iż wobec wypełniania tak skonstruowanej deklaracji, za pośrednictwem której pozyskiwane są również dane osobowe osób trzecich, obejmującej oświadczenie woli w przedmiocie zgody na przetwarzanie danych osobowych, dochodzi do sytuacji, w której właściciel nieruchomości wyrażając taką zgodę poprzez podpisanie zamieszczonego oświadczenia, **czyni to nie tylko w swoim imieniu, ale także w imieniu tychże osób trzecich, wspólnie z nim zamieszkujących.**

Nie sposób pominąć również faktu, że ustawodawca posługując się pojęciem „deklaracja” wyraźnie wskazał, że podstawą działania jest oświadczenie składane przez osobę fizyczną, nie zaś zbiór zaświadczeń przedkładanych dla opisu stanu faktycznego. Każda sytuacja, w której zamiast deklaracji (lub obok niej) przedstawiać należy inne dokumenty musi wynikać ze szczególnych opisanych na poziomie ustawy przesłanek.

Ad 2) Organy władzy publicznej, kształtując treść uchwał dotyczących przetwarzania danych osobowych nie mogą także w swoich działaniach pomijać **zasady adekwatności**. Jakkolwiek bowiem uchwała może uprawniać organy gminy do żądania od właścicieli nieruchomości danych zwykłych (imię, nazwisko, adres zamieszkania) **to nie może jednocześnie zezwalać na pozyskiwanie danych w nadmiarze, danych nieadekwatnych w stosunku do celu ich przetwarzania, a co za tym idzie – oczywiście zbędnych.** Organy gminy, jako administratorzy danych w rozumieniu art. 7 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych, dla uznania legalności ich działania muszą bowiem, poza wykazaniem istnienia podstawy prawnej upoważniającej do przetwarzania przez nich danych osobowych, uczynić zadość tzw. zasadzie adekwatności danych w stosunku do celów ich przetwarzania, określonych w art. 26 ust. 1 pkt 3 tej ustawy. Adekwatność danych w stosunku do celu ich przetwarzania powinna być natomiast rozumiana jako równowaga pomiędzy dobrem osoby, której dane dotyczą, a interesem administratora danych. Oznacza to, że administrator danych **nie może przetwarzać danych w zakresie szerszym, niż niezbędny dla osiągnięcia zamierzonego celu, jak również danych o większym, niż uzasadniony tym celem, stopniu szczegółowości.** Równowaga będzie zachowana, jeżeli administrator zażąda danych tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne do wypełnienia celu, w jakim dane są przez niego przetwarzane (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 grudnia 2005 r. o sygn. akt II SA/Wa 917/2005).

W licznych przypadkach uchwalane przez właściwe organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego odnoszące się do opisywanej materii naruszają natomiast wspomnianą zasadę poprzez np. obligowanie właścicieli nieruchomości do podawania nadmiernie szerokiego zakresu danych. Niektóre gminy żądają informacji począwszy od tych dotyczących **dat**

urodzenia, nazwisk rodowych, imion ojca oraz matki właściciela nieruchomości, numeru księgi wieczystej i numeru geodezyjnego działki, a skończywszy na danych dotyczących kont bankowych (np. pełny numer rachunku bankowego właściciela nieruchomości).

W treści poszczególnych deklaracji pojawiają się również pola, których wypełnienie pozostaje obowiązkiem, zamiast wyłącznie możliwością. Tak jest w sytuacji żądania przedkładania informacji o numerze telefonu, czy adresie poczty elektronicznej danego właściciela. Jest to absolutnie niedopuszczalne, gdyż pośrednio zobowiązywanie osoby fizycznej do posiadania telefonu, czy poczty elektronicznej co w sposób oczywisty nie jest obowiązkiem prawnym w Polsce. Nie kwestionując przydatności praktycznej podawania tego typu informacji w treści deklaracji, nie można jednocześnie wyrazić aprobaty wobec ich wymuszania poprzez wprowadzenie obowiązkowego pola w deklaracji, przesądzającego o konieczności zamieszczania tego typu informacji o właścicielach nieruchomości. Tego typu dane powinny być traktowane jako fakultatywne.

Kolejnym zagadnieniem, które powinno być rozważone w kontekście zasady legalizmu oraz adekwatności danych w stosunku do celów ich przetwarzania i w kontekście konieczności respektowania tych zasad przez organy gminy w związku z pozyskiwaniem danych osobowych za pomocą deklaracji, o których mowa w przepisach ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jest problem weryfikowania spełniania przez właścicieli nieruchomości obowiązku segregowania odpadów poprzez zamieszczanie na workach do zbierania tychże odpadów lub stosownych kontenerach kodów kreskowych czy chipów.

Podkreślić trzeba, że używanie różnego rodzaju procedur zautomatyzowanych opartych na danych przywiązywanych do pojemników pozostaje poza materią ochrony danych osobowych jedynie wówczas, kiedy opatrzony etykietą produkt pozostaje w łańcuchu logistycznym i nie może być powiązany z osobą. Tylko wówczas specyficzny dla produktu numer na etykiecie nie stanowi danych osobowych. Kiedy natomiast te dane zostaną przetworzone w określonym podmiocie razem z danymi identyfikującymi konkretną osobę, takie dane zostaną zazwyczaj sklasyfikowane jako dane osobowe.

Jest to szczególnie istotne w razie wykorzystywania do celu segregacji śmieci **technik RFID** (Radiowa Identyfikacja Obiektów - *Radio Frequency Identification*). Używanie chipów RFID i ich czytników jest z pewnością innowacyjnym i skutecznym rozwiązaniem. Należy jednak pamiętać, że w tej sytuacji bardzo prawdopodobne jest, że oznaczone chipem przedmioty (np. pojemniki) będą opatrywane danymi, które w powiązaniu z innymi danymi będącymi w gestii administratora mogą być danymi osobowymi. W takiej sytuacji u administratora danych powstaje obowiązek stosowania w jego działalności wszystkich przepisów o ochronie danych osobowych. W szczególności, przed

wprowadzeniem rozwiązań mających na celu stosowanie Radiowej Identyfikacji Obiektów jako mechanizmu przetwarzania danych osobowych należy – na każdym etapie tego procesu – rozważać wpływ konstruowanych rozwiązań na sferę prywatności (tzw. koncepcja *privacy by design*), w tym również pod kątem stosowania prawidłowych zasad bezpieczeństwa przetwarzania danych osobowych.

Powyższa koncepcja zakłada, iż najważniejsze problemy związane z ochroną prywatności w kontekście funkcjonowania podobnych systemów należy przewidywać **już na etapie poprzedzającym ich budowę** i kontynuować ocenę od samego początku budowania systemu aż po zakończenie jego działania i ostateczną likwidację danych. Co istotne ocenę taką należy tym samym rozpocząć **jeszcze przed rozpoczęciem pozyskiwania i dalszego przetwarzania danych osobowych**, gdyż tylko w ten sposób można zapobiegać występowaniu problemów, zamiast następczego reagowania na pojawiające się nieprawidłowości.

Organy gminy, które zdecydowały się na zastosowanie nowoczesnych i innowacyjnych rozwiązań RFID, powinny mieć zatem na uwadze m.in. opinie Grupy roboczej ds. ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych, powołanej na mocy art. 29 Dyrektywy nr 95/46/WE, jako niezależnego podmiotu o charakterze doradczym, poświęcone tematyce RFID, w tym wyrażone w treści dokumentu z dnia 11 lutego 2011 r. (Opinia 9/2011 na temat zmienionej propozycji sektora w sprawie ram oceny skutków w zakresie ochrony danych i prywatności w zastosowaniach RFID). Opinia ta również podkreśla rolę, jaką spełnia dokonanie właściwej analizy i oceny ryzyka stosowania przedmiotowych technologii, zwłaszcza uwzględniając możliwość inwigilacji osób, których dane za ich pomocą stają się przedmiotem pozyskiwania i dalszego przetwarzania.

Ad 3) Uwzględniając inną zasadę przetwarzania danych osobowych, tj. **zasadę celowości**, wynikającą tak z przepisów międzynarodowych (art. 6 ust. 1b dyrektywy) jak i krajowych (art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych), stosownie do treści których, administrator danych przetwarzający dane musi zapewnić / dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, w szczególności zapewnić, aby dane były zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i niepoddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami, podkreślenia wymaga, iż powstałe w posiadaniu organów gminy bazy danych właścicieli nieruchomości, zawierające ich dane osobowe gromadzone poprzez stosowne deklaracje, nie mogą przez te organy być wykorzystywane w jakimkolwiek innym celu, aniżeli konieczność realizacji obowiązków wynikających z powoływanej już powyżej ustawy o trzymaniu czystości i porządku w gminach.

Bezsprzecznym obowiązkiem organów gmin, które w drodze uchwał stanowią prawo poprzez akt prawa miejscowego, jest respektowanie wszystkich opisanych powyżej zasad przetwarzania i ochrony danych osobowych mieszkańców. Obowiązkiem zaś wojewodów – orzekanie o nieważności uchwał w sytuacji niezgodności zawartych w nich treści z przepisami prawa (art. 90 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.).

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych mając świadomość pojawiających się nieprawidłowości w zakresie zbierania danych osobowych na podstawie uchwały rady gminy sprzecznej z przepisami o ochronie danych osobowych, będzie podejmował właściwe działania zmierzające do przywrócenia stanu zgodnego z prawem i zapewnienia właściwej ochrony osobom, których dane dotyczą, w zakresie ich zgodnego z prawem przetwarzania.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadzi stosowne czynności kontrolne i w razie konieczności rozpocznie postępowania administracyjne dążące do wydania decyzji administracyjnych, które zawierać mogą nakazy usunięcia ze zbiorów danych przetwarzanych z naruszeniem przepisów o ochronie danych osobowych bądź zmianę sposobu ich przetwarzania – w tym zmiany polegające na zakazie stosowania systemów teleinformatycznych przetwarzających dane sprzecznie z prawem. Takiej treści decyzje administracyjne GODO mogą stanowić dotkliwy instrument restrykcyjny i w konsekwencji uniemożliwić pozyskiwanie i dalsze przetwarzanie przez organy gminy danych osobowych właścicieli nieruchomości. W sytuacji, gdy gminy poniosły określone koszty związane z koniecznością wdrożenia określonych mechanizmów przetwarzania danych może oznaczać istotne straty finansowe i skutkować postawieniem tymże organom zarzutu niegospodarności mieniem publicznym.

Zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra, by zgodnie z art. 19a ust. 3 ustawy o ochronie danych osobowych, przekazał Pan Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych informację na temat stanowiska ministra właściwego ds. administracji publicznej w sprawie niniejszego wystąpienia w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Informuję ponadto, iż treść niniejszego wystąpienia wraz z udzieloną odpowiedzią opublikowana będzie na stronie internetowej Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, pod adresem www.gido.gov.pl.